

Cuvântul lui Dumnezeu către poporul creștin

Cobor la Israel, cobor în cartea lui Verginica, cobor cu trâmbița Mea. Israele, Israele, dă viață cuvântului Meu, dă împlinire rugăciunii tale și stai în rugăciune. Când te așezi să te rogi, nu sta pe afară, nu sta în afara Mea când te rogi lui Dumnezeu. Vezi cui te rogi când te rogi lui Dumnezeu, căci viața veșnică se ține după tine întru masă de nuntă, și tu să nu stai în afară de Hristos. O, că nu știi cum se stă întru Mine! Mă uit la tine că nu știi să stai întru Mine. Mă uit că te și lupți cu Mine în vreme ce nu știi ce înseamnă să stai întru Mine.

Fii atent, Israele, că am spus celor ce-ți dau cuvântul Meu că nu e vremea să mai lucrez cu cei slabi. Fii atent, măi Israele, măi, că iată, mănânci degeaba, ca trupul care nu are putere în el să culeagă creștere din cele ce mănâncă. Fii atent, măi Israele măi. Eu sunt Dumnezeu, Israele. Eu sunt Cuvântul Care te hrănește pe tine cu Mine la masa milei Mele. Încă îți mai spun: fii atent, Israele, că fără voința ta nu-ți pot da nimic, nu-ți pot da viața veșnică. Iar și iar fii atent: cuvântul Meu are în el viață veșnică, și iată, nu-ți pot da prin el viață veșnică dacă nu iei din el. Am pe trâmbița Mea cu Mine. E zdrobită Verginica, măi Israele, măi. Ea e cerească acum. Vezi tu cum zdrobești cerul, măi Israele? O, tu nu-ți înțelegi lucrarea ta cu Mine, lucrarea Mea cu tine, că Eu am zis ca tu să fii un fiu deștept, fiule din Israel. Am zis că acum nu mai e vremea să fii prost, și tu să vrei cum am zis Eu peste tine.

Ia aminte, poporul Meu, la legea Mea, pleacă-ți urechea la graiurile gurii Mele, că deschid în pilde gura Mea. Israel a văzut minunile Mele. Am desfăcut marea în două, a coborât tăria cerului în apele mării și am rostit uscatului să-și ia firea sa în apele cele adânci ale mării. Am făcut uscatul ca o punte, ca un șes deasupra adâncului mării și l-am trecut pe Israel prin apă ca pe uscat. Am stat înaintea lui cu nor ziua și cu lumină noaptea, i-am dat apă din stâncă fără apă, i-am dat râu de apă, și ei tot au greșit și M-au ispitit zicând: *«Va putea Domnul să ne pună și masă în pustiu fără hrană? Dacă ne-a dat apă, oare, va putea să ne dea și pâine?»*. Și pentru că n-au crezut în Dumnezeu, s-a aprins focul mâhnirii Mele, focul mâniei Mele peste Israel, căci eram mâhnit de necredința lui, de cerbicea lui cea tare, și atunci norii de pe cer au primit poruncă să deschidă ușile cerului, și a plouat peste ei mană de mâncare, pâine din cer pentru Israel, mâncare îngerească a mâncat omul, și am poruncit vântului de la răsărit să coboare peste Israel cărnuri de păsări la dorința lui, la pofta lui. Dar toate acestea erau focul mâhnirii Mele pentru necredința lui, focul mâniei Mele, ca să-i ucidă pe cei sătui de poftele lor, pe cei aleși, măi Israele, măi. Și zadarnic, că tot n-au crezut, că se ridicau și cădeau și Îl înșelau pe Dumnezeu, și călcau mereu legământul Domnului cu ei, și când plângeau sub plata necredinței lor, îi iertam. O, de câte ori îi iertam, dar ei uitau brațul Meu cel tare care lucra prin Moise, alesul Meu de peste ei, căci egiptenii îl asupreau pe Israel, și Eu am coborât semnele și minunile Mele ca să-i bat pe asupritorii lui: sânge peste ape, muște câinești și broaște, lăcuste peste rodul pământului, grindină peste vii și pomi, peste dobitoace și peste bogățiile lor, îngeri nimicitori peste cei întâi născuți ai lor și ai dobitoacelor lor, iar pe poporul Meu ca pe niște oi i-am dus în pustie, cu nădejdea că va sta sub povața Mea, iar dreapta Mea a dobândit pentru ei munte sfânt, doborând pe toți vrăjmașii lor dinaintea lor, și i-am așezat să fie poporul Meu, dar s-au întors de la Mine spre idoli, iar Eu auzind M-am mâniat, M-am mâhnit și i-am lepădat iar. Am lepădat cortul Meu din Șilo, căci din el eram cu ei, și i-am dat pe ei vrăjmașilor și focului și necinstei și plângerii, dar dintre ei am ales pe Iuda, muntele Sionului, locaș sfânt pe pământ, și pe David, ca să pască pe Israel.

Grăiesc ție, Israele de azi, că deschid în pilde gura Mea. Fii atent, măi Israele măi, că fără voința ta nu-ți pot da nimic, nu-ți pot da viață veșnică. Iar și iar fii atent: cuvântul Meu are în el viață veșnică, și nu-ți pot da din el viață veșnică dacă nu iei din el.

Am pe Verginica zdrobită. O, de ce aveți voi timp de greșale, fiilor? Pentru că nu ascultați ca să lucrați pe Dumnezeu cuvânt și faptă, duh și adevăr; de aceea greșiți, de aceea coborâți mereu în loc să suiți. Mă uit la unii din voi cu ce vă îndeletniciți, Mă uit cum vă jucați de-a necredința și de-a neascultarea, și de aceea v-am spus să deosebiți pe cei ce au necredință și neascultare. Voi nu-i veți putea deosebi, dar cuvântul care a spus așa, va lucra lucrarea sa, după cum este scris: «Nu Eu vă voi judeca, ci cuvântul își va cere lucrarea sa sau nelucrarea sa». Eu, voinde a mântui neamul omenesc, M-am coborât pe pământ ca să primesc asupra Mea neputințele oamenilor și să le duc Eu, și să arăt împotriva neputințelor lor puterea Mea dumnezeiască. Și acum tot așa am lucrat, și am venit la oameni ca să lucrez cuvânt împotriva neputinței lor și să-i mântuiesc pe oamenii care cred în Dumnezeu. Oamenii care cred în dumnezeii care nu sunt, aceia nu cercetează pe Dumnezeu și pe proroci și împlinirile lui Dumnezeu și adevărul lui Dumnezeu, și de aceea nu știu aceștia, și sunt ca oile fără păstor, fără Dumnezeu, căci oamenii fără Dumnezeu au scos cărți pe pământ, și cu ele omoară credința omului în Dumnezeu, și oamenii nu se mai gândesc că dumnezeii mincinoși nimic nu le promet mai sus de pământ, mai sus decât viața cea trupească. Un așa fel de oameni nu se uită la cele pe care le-a făcut Dumnezeu, nu se uită în Dumnezeu.

E mare rățăcirea din vremea ta, măi Israele măi. E mare minciuna în vremea ta și e scrisă pe garduri și pe ziduri și pe pământ și pe cer și pe ape și pe munți, căci pe toate acestea stă Dumnezeu cu facerea Sa, cu cuvântul Său, iar oamenii Îl acoperă pe Domnul prin cuvântul minciunii lor, pus peste cele făcute de Dumnezeu. De aceea, fiule, ți-am spus mereu, mereu să nu iei, să nu mai iei de la om, că omul este fără Dumnezeu. Tu ești cu Dumnezeu, și învață-te să fii cu Dumnezeu, învață-te bine, ca să te pot răscumpăra din vreme, și să Mă crezi că e grea vremea în care te-ai născut tu, și e plină de fiii veacului acesta, și de aceea am venit să te nasc din cuvântul Meu, ca să fii tare și să fii de la Dumnezeu venit peste veacul acesta, și să-l câștigăm pe om pentru adevăr, pentru viața cea veșnică a Domnului în om.

Poporul Meu, nu sunt alți dumnezei, tată. Omul nu poate fi Dumnezeu. Omul științei este fără de știință. Omul nu știe ce este știință. Omul a furat știința și este fur. Omul zice că a furat de la Dumnezeu, și omul se dă Dumnezeu. Omul este în neascultare, căci prin neascultare a furat. Vezi tu, măi Israele, ce înseamnă să stai în neascultare de Dumnezeu, de cuvântul Său? Lui Adam i-am spus cuvânt ca să-l asculte. I-am spus mai dinainte, dar omul n-a ascultat, tată. Ce să înveți tu de la om? Neascultare să înveți? Știință de la om să înveți? De la fur să înveți? De la cel ce a trecut peste Dumnezeu furând știința și pierzând prin neascultare fericirea Domnului în om? O, fii deștept, fiule Israele, căci am venit pe vreme rea la tine, ca să te cuprind întru împărăția Mea și să te țin în ea, în mantia Mea să te port, ca să fii, fiule. Eu te învăț să ascuți de Mine, iar omul te învață să faci furt din furt, că stă cu cele furate la toate colțurile ca să te îmbie pe tine să cumperi de la el rodul celor furate de el. Dar, oare, tu înțelegi ce grăiesc Eu cu tine? Ia aminte, poporul Meu, la legea Mea, pleacă-ți urechea la graiurile gurii Mele, că deschid în pilde gura Mea și Îmi las trâmbița Mea să trâmbițeze peste tine cuvânt de viață veșnică, căci Eu mereu am avut scule de lucru, ca un grădinar iscusit care-și lucrează pământul.

Eu sunt cuvântul tău, Verginico, Eu sunt Tatăl tău. Eu sunt Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Acesta este Tatăl tău și Mama ta, Verginico. Deschide-voi gura și te voi umple de cuvântul ei ca să înțeleagă Israel că suntem una și că Unul este Dumnezeu, de la început și până la veacul cel fără de sfârșit. Eu sunt fără de început și fără de sfârșit, Verginico, și vin cu învierea omului, vin să-l întrupez pe om în trupul Meu cel sfânt, Verginico. Amin.

– O, Tu, Cel mărit de cuvântul Tău, mare este mărirea Ta, mare este cuvântul Tău, Doamne! Așa ai lucrat de când le-ai făcut pe toate pentru om, și apoi l-ai făcut pe om pentru

toate câte le-ai făcut Tu pentru om. Așa ai lucrat Tu pentru om, așa ai lucrat pentru Israel, Doamne, Cel ce ai fost mărirea lui Israel. O, și ce puțin Te-a iubit omul, ce puțin Te-a iubit Israel, Doamne! O, nu rămâne omul cu toate câte face el, nu rămâne. Și dacă rămâne cu ceva, rămâne cu toate câte le-ai făcut Tu, cu toate câte Tu le faci pentru om, pentru Israel, Doamne. Dar omul nu știe ce este știința. Omul nu trebuia să aibă știință, ci pe Tine trebuia să Te aibă omul. Viața Ta trăită de om, Doamne, atât trebuia să știe omul, atât trebuia să știi Tu în om: raiul cel făcut de Tine pentru om, atât trebuia să fie în om.

O, Doamne, în câtă fericire l-ai așezat pe om după ce ai făcut fericirea omului pe care trebuia să-l faci apoi pentru ea! Era fericit omul, era femeie și bărbat omul, și Tu i-ai spus omului: «Nașteți și vă înmulțiți și umpleți pământul de fericirea Mea în om!», dar omul nu s-a născut din Tine, și s-a născut din sine, și de atunci omul s-a luat pe sine în sine, nu pe Tine, Doamne. A făcut omul neascultare de cuvântul Tău, Doamne. A mâncat din rodul cunoștinței, după cum este scris: «Iată, Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul». A făcut omul neascultare de porunca Ta, Doamne, și a zis apoi că are știință, dar prima lui știință aceasta a fost: deschizând ochii s-a văzut gol și s-a rușinat de goliciunea lui, și apoi s-a ascuns.

Auzi, măi Israele, măi, ce spune Domnul întru trâmbița Sa? S-a ascuns omul, s-a ascuns să nu-l vadă Dumnezeu. Auzi tu ce știință a luat omul! Să se ascundă de Dumnezeu, să se rușineze și să se ascundă, căci pe când omul a auzit umbletul Domnului, care făcea foșnet în răcoarea serii din rai, a zis Domnului, Care l-a întrebat: «Unde ești, omule?». Adam înseamnă om, măi Israele, și a zis omul: «M-am ascuns, Doamne. Sunt gol și stau ascuns de fața Ta». Iată, de la început s-a ascuns omul de Dumnezeu și nu s-a pocăit de păcatul său, că Domnul i-a spus că a făcut neascultare de porunca Lui, de cuvântul Lui.

O, poporul meu, poporul meu iubit, Domnul l-a făcut după chipul și asemănarea Sa pe om, bărbat și femeie, ca să aibă omul tată și mamă din Dumnezeu și să se nască din Dumnezeu, să fie omul supus lui Dumnezeu, măi Israele, să fie omul ascultător Celui ce l-a făcut și i-a dat duh de viață din El, viață din Viață, viața lui Dumnezeu în om. Era Domnul fericit pentru toate câte le-a făcut, și a zis: «Este bine». Făcuse Domnul numai binele, și pe om pentru bine, dar omul a făcut răul. Ce rău a făcut omul, filor? O, cel mai mare rău este neascultarea. Ea se naște din necredință. Fii atent, Israele, ia aminte că vin la tine cu lecție de viață veșnică pentru ca să știi să lucrezi viață veșnică în credință și în ascultare. Să nu te joci de-a necredința și de-a neascultarea, Israele, că plata neascultătorilor este cu cei necredincioși. Tu nu știi să pui la locul ei Scriptura care spune că dragostea pe toate le crede, și suferă, și nădăjduiește, ca să nu cadă. Ea crede ca să nu cadă. Învață această Scriptură, poporul meu. Scriptura te învață s-o înveți, și nu te sminti în Domnul când îți spun că dragostea pe toate le crede. Omul nici dragostea nu știa ce este. Omul știa la început numai pe Dumnezeu, și aceea era dragostea, dar omul nu știa. Ce bine-i era lui când nu știa! Știința l-a scos din fericirea cea veșnică. Numai Dumnezeu trebuia să știe. Omul numai binele trebuia să-l aibă, nu știință. Dacă Dumnezeu îți spune neîncetat să nu iei de la om știința omului, iată de ce-ți spune. Și dacă tu nu vei lepăda știința, nu vei scăpa de rău, nu vei scăpa, Israele. A venit Domnul să te scape, să te ia întru Sine. De ce nu ești deștept, fiule? O, mare este mărirea Domnului, mare este cuvântul Domnului! Nu poți să fii mare și să mai și fii. Cel ce este mare, nu este. Cel ce este, nu este mare, căci Hristos, Domnul nostru, S-a supus omului ca să fie răstignit. Domnul S-a lăsat smerit. Cel ce este S-a smerit, măi Israele măi.

Am venit la tine, fiule, și ți-am spus că lenea este păcat de moarte. Lenea de cele cerești te face împotrivor lui Dumnezeu. Acest păcat de moarte este ultimul din păcatele care aduc moartea în om. Primul păcat de moarte pe care omul l-a făcut a fost trufia, fiule. Ea a făcut moarte în om, a făcut necredință în cuvântul lui Dumnezeu, și neascultare. Necredința și neascultarea este moartea lui Dumnezeu în om. Să nu te joci de-a viața și de-a moartea, poporul meu. Nu te mai juca de-a viața și de-a moartea, poporul meu! Nu te mai juca, nu te mai trufi, nu

mai fă așa ceva, că trufia are fii și fiice care se nasc din tine când ea prinde sămânță în tine. Ea naște alte păcate de moarte, până ce ajungi la ultimul păcat al ei, al morții, fiule. Ea naște iubirea de aur și de argint, naște desfrânarea, naște mânia, lăcomia, zavistia. Naște trufia fii și fiice și te face leneș de viață veșnică, te face nepăsător de viață. Eu așa v-am învățat: cine stă în duhul lui este om trufaș. Am spus că cine vrea să stea, cine vrea să vină în această lucrare dumnezeiască, să se lepede de sine, căci lucrarea aceasta înseamnă Dumnezeu, și cine vrea să urmeze pe Dumnezeu, să nu se ascundă în sine, ci să se lepede de sine. O, să nu se ascundă, căci aceasta este cea mai mare stricăciune care roade la rădăcina vieții veșnice, la rădăcina acestei lucrări. Am spus că s-a săturat cerul de creștin ascuns în sine. Am spus să nu fie rozători în această lucrare. Am spus să lucrați cu toții în stânga, cu toții în dreapta, fiilor, ca să nu fiți învinuiți în ascuns, căci cel greșit învinuiește în ascuns, roade în ascuns. Am spus: când lucrați peste un creștin, luați cu voi martori, precum scrie Scriptura. Am spus, fiilor, am spus, și iată ce mai spun: creștinul care s-a dovedit greșit, tace, fiilor, tace, că nu mai are ce să mai spună, că nu se mai pricepe ce să mai spună. Tace, și tăcerea este ascundere în sine, este nelepădare de sine, este neluarea crucii, este duh mut și surd.

V-am întrebat pe voi, cei puși lucrători peste pământul cel nou și peste cerul cel nou, v-am întrebat ce să facem, oare, cu creștinul care nu este deprins cu lucrarea mântuirii, cu credința și cu ascultarea? Cu cei ce dau să facă de la ei ordine în Israel, ce să mai facem și cu aceștia, v-am întrebat. O, bine am spus, căci am spus că voi trageți de creștin, dar zadarnic, că el se ascunde în sine și vă lasă să vorbiți în zadar.

O, de ce nu vorbești, măi copile care taci? De ce nu vorbești cu Dumnezeu? Iată, vine Domnul la tine cu trimișii Lui ca să ia trufia de peste tine și să-ți dea darul credinței și al ascultării, și tu taci vorbind cu răzvrătire când vorbești, ca să te ascunzi în tine. O, dacă m-aș potrivi îngâmfwării tale, trufiei tale ca să-i poruncesc să iasă din tine, ai face spume, măi fiule ascuns. Dar dragostea îndelung rabdă în fața ta.

Fiilor, fiilor, și voi, fii ai oamenilor, iertarea păcatelor este moartea păcatelor, iar dacă ele nu mor, nu se iartă, căci cel ce are ascunderi se ascunde cu ele și își agonisește păcate. Ascunderea este păcat. Ascundeți-vă în ascultare de Dumnezeu, fiilor, și voi, fii ai oamenilor!

Fiilor din grădină, lucrați așa cum v-am așezat eu, că unde-i unul nu-i putere, nu-i Dumnezeu, iar unde-s doi și trei și zece, crește puterea și lucrul Domnului, căci voi împărțiți între voi și bucuria și greul. Cel mai bun sfat al duhovnicului este viața sfântă a duhovnicului. Aveți grijă de viața lui Israel. Aveți voi grijă, că Israel este fără duhovnic, fiilor. Duhovnicul care nu are minte sfântă, care nu are credință și ascultare de această lucrare așezată de cer în voi, acela nu este duhovnic duhovnicesc. Iată, voi ajutați pe creștin spre pocăință și spre părere de rău, și el vă face să pierdeți vremea cu schimburi de cuvinte, de care voi trebuie să vă feriți. Feriți-vă, fiilor, de schimburi de cuvinte, care aduc ceartă. Lucrați ca trimiși ai Domnului, și cine se tocmeste cu voi, vă ia ca pe voi, și închide drumul lui Dumnezeu spre ei.

Fiilor, fiilor, căutați să deprindeți pe Israel cu Dumnezeu. Israel să nu mai zică de voi că sunteți ceva. Voi nimic nu sunteți decât martori ai cuvântului meu, care duceți pe Domnul la Israel. Domnul este, că dacă ați fi voi, n-ar mai fi Domnul, trimisul Tatălui în voi pentru Israel. Voi nu sunteți prooroci, nu sunteți împărați, și în voi Domnul este, precum în fiii lui Israel voiește Domnul să fie. Voi sunteți unșii Domnului, purtătorii Domnului, pe care șade Domnul, precum scrie și despre statul Domnului în cer: «Domnul șade pe heruvimi». Voi sunteți slugile Domnului pe pământ precum heruvimii sunt în cer. Domnul șade pe mânuțele voastre ca să aibă așternut, ca să fie pus pe masă spre hrană vouă, precum în cer Domnul șade pe heruvimi. Voi sunteți purtătorii cuvântului meu spre Israel și spre oamenii neamurilor pământului, după cum trimite Cuvântul cuvânt. Lucrați ca trimiși ai Domnului, ca vornicei ai nunții Domnului. Chemați, fiilor, chemați la nuntă pe ciungi și pe ologi și pe șchiopi, căci cei chemați auzind nu

aud și văzând nu văd, căci cine rămâne cu știința omenească, acela este om trufaș, care a furat furt din furt până în zilele acestea.

Omul după ce a furat a fost scos din cele ale Domnului și a rămas pe pământ cu știința furată, iar știința îl învinuiește de furt pe cel ce are știință. Dar tu, Israele fiule, întoarce-te în Domnul, și numai pe El să-L știi știință în tine, fiule, așa precum era omul în rai. Te ajută Domnul să poți, dar un lucru trebuie și tu să vrei: să nu fii trufaș, fiule, că trufia te cade în necredință și în neascultare, și cuvântul este rostit peste om mereu mai înainte, iar Domnul a zis omului: «Nu Eu, ci cuvântul își va rosti dreptatea sa».

Israele, Israele, dă viață cuvântului în tine, întoarce-te în dragoste, în Dumnezeu întoarce-te, fiule, căci dragostea pe toate le crede răbdând și nădăjduind prin credință în ea. Dragostea este Dumnezeu, și ea este veșnică. Amin.

Tu, Doamne, cu dragoste l-ai făcut pe om ca să-l așezi în dragostea Ta, și omul nu mai știe ce este dragostea ca să creadă în ea și prin ea. Zdrobită sunt, Doamne, zdrobită de statura lui Israel, dar Tu ești în mine dragoste, și ea pe toate le suferă, pe toate le poate, pe toate le nădăjduiește, și toate Tu ești, Doamne. Tu ești tot și le poți pe toate, dar omul nu mai știe ce este dragostea. Omul pune acest nume pe toate cele făcute de el, că omul s-a pus sieși Dumnezeu. Omul este fără minte, Doamne, căci mintea omului a fost făcută ca să fii Tu în ea. Iartă-l pe omul care nu știe ce este minte, ce este știință. Omul prin știință a căzut, căci trufia lui l-a făcut să se vrea ca Tine, Doamne. Iartă-l, Doamne, pe om de trufia lui, și să se vrea omul ca Tine din dragostea lui, din credința și din ascultarea lui, nu din trufia lui, Doamne. Cu duhul zdrobit cad înaintea Ta și mă rog pentru om, căci dragostea pe toate le poate. Iartă-l pe om, că poți să ierți păcatele omului, Doamne, și ca să umble omul, să umble după Tine, să umble în Tine, că Tu ești calea, și pe ea trebuie să umble cel ce umblă. E vremea să cobori darurile Tale cele de mântuire. Fă omul să creadă în Tine prin darul credinței. Dă acest dar oamenilor, Doamne, și vei vedea că totul este cu puțință celui ce crede, și va veni omul să fie cu Tine, Doamne, și Te va cunoaște în cuvântul acesta, în poporul Tău, Doamne, că Tu ești Cel ce vii, și Te va vedea omul venind în cuvântul acesta, Doamne. Dar de Israel să ai dragoste, Doamne, că el ca un cal alb Te poartă pe Tine pe pământ, ca să fii cuvânt peste oameni. El și cu Tine; calul cel alb, iar pe cal, Cuvântul lui Dumnezeu. Amin. El și cu Tine, viața Ta în el, că deschizi gura cuvântului Tău și grăiești în pilde, iar Israel își pleacă urechea la graiurile gurii Tale, Doamne. Amin.

– O, Verginico, te iubesc, tată, cum n-am iubit până acum, căci cei mici sunt cei mai iubiți, cei mai mari întru împărăția Mea. O, că și tu Mă iubești cum nimeni n-a știut până acum capătul iubirii, fructul iubirii, calul alb și călărețul lui; Eu, Domnul, pe brațele fiilor cuvântului. Și voi veni și Mă voi vesti la fii ce înseamnă viață veșnică, împărăția Mea înăuntrul fiilor Mei, Domnul pe brațele fiilor Lui precum în cer pe heruvimi. În cer stau pe heruvimi, iar pe pământ, pe brațele fiilor cuvântului, căci Eu sunt trup și cuvânt cu fiii. Voi veni, Verginico, să le spun la fii ce înseamnă pomenirea Mea în fiecare zi cu fiii, împărăția Mea în fiecare zi, viață veșnică zi după zi. Amin.

Iar tu, Israele, să-Mi fii cer nou și pământ nou, scaun de domnie și așternut picioarelor să-Mi fii, precum a fost omul la început, în vremea odihnei Mele în om. Să știi, măi Israele, că ești așteptat cer nou și pământ nou, om nesticăcios spre răscumpărarea trupurilor. Să știi, tată, că nu e de glumit. Să știi că trebuie să ai minte, și trebuie să știi ce înseamnă minte. Să știi, fiule scump, că trebuie să gândești în Domnul și să grăiești din Domnul. Să știi, Israele, că împărăția Mea este înăuntrul fiilor tăi. Unde, tată, mai auzi tu de la om așa cuvânt de viață? Nu lua de la om, nu lua, nu mai lua, poporul Meu, că tu nu ești poporul oamenilor. Tu ești poporul lui Dumnezeu, Israele. Omul n-are minte. Să știi că n-are. Omul n-are pe Dumnezeu, fiule Israele. Abia Mă ai tu, abia poți tu să Mă ai; tu, cu puterea Mea în tine, dacă Mă lași cu ea în tine. Ține-Mă strâns unit cu tine, fiule Israele, că omul trufaș nu poate scăpa de trufie până ce nu va crede ascultând de cuvântul lui Dumnezeu care vine la tine.

Până acum Gog și Magog loveau calul ca să cadă călărețul, dar a venit vremea adevăraților închinători care se închină Tatălui în duh și în adevăr, în Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Care vine pe cal alb, iar Gog și Magog nu știu că Duhul lui Dumnezeu este Cuvântul lui Dumnezeu, Care a luat împărăția pe pământ.

Vine Domnul să păstorească neamurile cu toiag de fier, și numele Lui este Cuvântul lui Dumnezeu. Călare pe cal alb vine Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

18-11/01-12-1996